

γιατί κι' αυτή πραγματικώς πολύ φτηνά τήν 'γλύτωσε
από τήν μπόμπα του Βαγιάν, αναρχικού τών δρόμων,
κι' ούτε κανένας Βουλευτής τών Γάλλων δέν τ' ατίτωση
κι' ἐκάθισε 'στήν ἔδραν του χωρίς κανένα τρόμον,
ἡ συνεδρίασις στιγμῆν δέν ἐδιέκοπη
κι' ἰθαύμασαν τὸ θάρρος σας 'Ανατολή κι' Εὐρώπη.

Κι' οἱ Βουλευτοὶ Ἕλληνες ἀκόμη ἀποροῦν
πῶς ἡ Βουλὴ σας οὐσώσωμος δέν 'πῆγε 'στὸν αἴρα,
καὶ νὰ σὰς γραφῶν ἔλεγαν καὶ νὰ σὰς συγχαροῦν
ὅταν καὶ μπόμπα σὺν Θεῷ ξανάπερτε δευτέρα.
'Εμεῖς ἰδῶ δὲν βάζομε γι' αναρχικούς μαρτζι,
τὸ Σύνταγμ' ἀπαξάπαντας μὰς ἔκαμε πλουσίους,
κι' ἂν δὲν σὰς συνεχάρημεν ἔγκαιρως δὲν πειράζει...
αὐτὰ συμβαίνουν κάποτε καὶ μὲς 'στους Παρισίους.

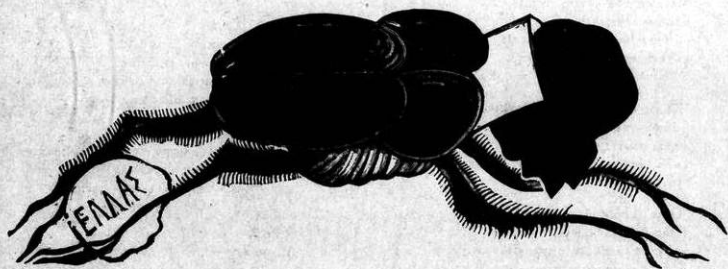
Ὁ Φραντζέζος ὁτὸν Βουδούρη, ποῦχει κούτελο καὶ μούρη.

Εὐγένεια καὶ τοὺς Ρωμηούς περικοσμεῖ μεγάλη,
δὲ' ὅσα δὲ μὰς γράφετε καθεὶς συνεικνῆθη,
μὰ σὰς συγχαίρομεν θερμῶς κι' ἡμεῖς οἱ φίλοι Γάλλοι
γιατὶ κανίνας κι' ἀπὸ σὰς ποσῶς δὲν ἰροθῆθη

τὸν Ἐξελάνς Πρωθυπουργόν, τὸν Ἑλληνα Βαγιάν,
τὸν Λεβλάμαν τὸν κλεινόν καὶ τὸν Μαχαργιάν,
κι' ὅταν ἡ μπόμπα ἔσκασε μὲ βρόντον 'στὴν Βουλὴν
οὐδὲ λαδὸν ὁ κτύπος του δὲν ἔσκηξε κι' Ἀδύλη,
καὶ αἰς ὧς 'στὸ ξημέρωμα μπαστακνῶδες καθίστατε
καὶ νὰ τὴν ρίξη πρὸ καλά καὶ αἰς τὸν 'βοηθῆσατε.

Ἡ μπόμπ' αὐτὴ ἰτάραξε τοῦ κόσμου τὴν εἰρήνην...
δὲν εἶχε δυναμίτιδα καὶ νιτρογλυκερίνην,
ἀλλ' ἦτο νεία συσκευὴ κι' οὐσία κερραυניתς,
ποῦ νὰ τὴν πιάση δὲν 'μπορεῖ κι' ὁ πλῆθον θαρραλῆς,
ἐκτός ἂν εἶναι τῶν Ρωμηῶν μόνον ἡ Κυβερνήτης
διὰ τῶν προπατόρων του μαχόμενος τὸ κλέος.

Καὶ τὸ Παρίσι ἔσαις ὁ κρότος ὁ μεγάλος
καὶ σακρινὸς καὶ σακρινὸς ἰφώναξε πὰς Γάλλος,
κι' ὅπότεν λόγος γίνεται καὶ τώρα καὶ 'στὸ μέλλον
περὶ βομβῶν τρομακτικῶν κι' ἐκρήξεων φουρνιλωῶ,
θὰ μείνεται παραδείγμα μοναδικῆς ἀνδρείας
εἰς ὅσους φεύγων ἔντροπος πρὸ πάσης μπαταρίας.
'Εμεῖς θαρρῶ πῶς εἴμεθα μῆδικα 'μπροστά σας...
αὐτὰ καὶ κατασπαζομαί τὴν Γαληνότητά σας.

Νέος ὕμνος ἐθνικός
καὶ σχεδὸν Πινδαρικός.

Ὁ Μπούρμπουλας Πρωθυπουργός,
τῆς κανονίως δημουργός.

Νίους ὕμνος, Μούσα, βγάλε
κι' ἄς εἰποῦμε μ' ἓνα στόμα :
ἐκύλα, μπουρμπουλα μεγάλε,
τὴν Ἑλλάδα σου τὴν βρώμα.

Κύλα φώρας μεγάλε
μὲς 'σὲ τίγματα βαθεῖα,
κι' δια τῆλλα τὰ γελεία,
ράσσα, στίγματα, σπαθία.

'Απὸ κόπρια βγαλμένη
καὶ Ρωμηῶν ρητορικῆ,
καὶ μ' ἔκείνα φουσκωμένη
χαίρε, Δόξα κλασικῆ.

'Εκεῖ μίσα κατοικοῦσε
τόσα χρόνια μὲ 'ντροπή,
κι' ἓναν μπουρμπουλα ζητούσε
ἔβγα βρόντα νὰ σοῦ 'πῆ.

'Αργεὶ νᾶλθη τέτοια 'μέρα,
ποῦ μὲ μία μελωδικῆ
θὰ χανόταν 'στὸν αἴρα
τόσων τόκων ἡ σκληρικῆ.

Δυστυχῆς !... παρηγορία
μόνη σοῦματε νὰ λῆς